

Zleva:
Clad, pan
Drobílek a pan
místostarosta

Pan Drobílek
ve svém království

MOŽNÁ JSTE I VY na Facebooku zahlédli tuhle výzvu: „Máme ve vsi takového poustevníka. Je to prostě boží člověk, táhne mu na sedmdesát, žije léta dokonale mimo systém, což znamená třeba i to, že nepobírá důchod ani jakoukoli sociální podporu. A jemu samotnému stačí ke spokojenému životu pár korun, který si nějak vydělá, protože bydlí ve vlastním starém domku bez elektriky, vodu si tahá ze studny a dříví z lesa. Jenže. Před pár lety mu zemřela sestra a on po ní dědil. Část toho domku, ale taky nějaké dloužek za televizi na splátky, bratru devět litrů. ... Stalo se, co se stát muselo, a systém začal konat, takže vrátky nedávno zavrzal exekutor...“

Vydali jsme se zjistit, co se to vlastně děje, a našli jsme něco dnes nevidaného: nezištnou pomoc slabému člověku v nouzi.

ZA POUSTEVNÍKEM

Naším průvodcem je Jaromír Vondrák (Clad), autor výše citovaného facebookového statusu. Clad je jedním z otců českého vídzejingu. Bydlí v Černolicích u Prahy jen kousíček od domu, o který se nám jedná. Vede nás k němu přes

zahradu zadní pěšinkou. Najednou se před námi objeví chaloupka jako z pohádky. Zahrada je zavalena spoustou věcí – naskládaného dříví, naskládaného šrotu, podomáčku z prken zbouchaných králíkáren. Z domečku vychází hlavní hrdina. Vypadá mile a spořádaně.

Pan Josef Drobílek je vyučený prodavač. Začínal u Paukerta na Národní třídě, v nejzvučnějším pražském lahůdkářství. Pak byl v Gastronomu, nakonec dělal vedoucího skladu u prodejny na pražském Můstku. „Jednou jsem tam málem přišel o život, v prodejně byl jeden agresivní zákazník. Ukradl vodku a strčil si ji dozadu za kalhoty. Když jsme ho chytili, ucvaknul tu láhev o stůl a bodnul mě do krku.“

V Praze bydlel s bratrem v bytě u Karlova mostu. Pak ale bratrovi byt vzali. Přestěhoval se na Lhotku. V paneláku ho to moc nebavilo. Po nějaké době se přestěhoval do domku po rodičích, kde teď sedíme, a už v něm zůstal. Před skoro dvaceti lety mu odpojili elektřinu a od té doby žije jako poustevník. Nemá oficiální příjem, nemá důchod, nemá proud, nemá nic.

„V Radotíně mi teď dělají občanku. A zítra musím být do jedenácti na úřadu práce kvůli dávkám,“ říká pan Drobílek. Proč doteď nepobíral důchod? Nebyl schopen si ho vyřídit. Vždycky když někam přišel, tak ho vypoklonkovali. Neměl kapacitu se s úředníky hádat. Není žádný parazit – tak se staral sám. „Chodím po sběru, pomáhat do lesa...“ Pan Drobílek je osmašedesátiletý muž, přesto zvládá těžkou fyzickou dřinu při lesních pracích. Ostatně mu ani nic jiného nezbyvá. Těch pár korun, co potřebuje na chleba a nejlevnější tabák, prostě musí nějak sehnat. „Chodím pomáhat po okolí, teď jsme dodělali u souseda novou střechu. Dřevo z té staré mi dal, tak jsem si ho odnesl na topení.“

Na zahradě je několik velkých hromad dříví i rozštípaného nábytku – pan Drobílek funguje jako recyklátor dřevěného odpadu pro celou vesnici. Využije úplně všechno. Když nám na zahradě ukazuje tu hromadu starých prken, spiklecky se usměje: „Vytahuju z nich hřebíky. Už jich mám dva kýble – a dám je do sběru.“

USTEVNÍKOVÍ